

„Ježíš Kristus je ten stejný, včera, dnes a na věky“.

(Židům 13:8).

OBĚŽNÝ DOPIS

Duben 1995

Milí bratři a sestry v Kristu, srdečně Vás všechny zdravím v drahém jménu Pána Slovem z ep. Efezským 1:3–5:

„Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských věcech v Kristu, jakož vyvolil nás v Něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem Jeho v lásce, předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro Sebe, podle dobře libé vůle Své.“

Dříve, než Bůh stvořil podle 1. Mojžíšovy 1 na začátku času první lidi, podle Svého obrazu v duchovním těle a na základě 1. Mojžíšovy 2 ze země v těle masitém, již tehdy nás z milosti předurčil za Své syny a dcery. V síle dokonání spasení jsme pak byli přesazeni do našeho věčného určení a čekáme již jenom na proměnu našich těl. Bůh oznámil před celým světem úmysl Své vůle a ty Své zasadil jako právoplatné dědice (Římanům 8:17).

Adam byl stvořen podle obrazu Božího nejprve v duchovním těle. Ale v tomto prvním stavu neměl žádný vztah k přírodnímu stvoření. Později mu Pán stvořil tělo ze země a přesadil jej do masitého těla. Nyní, jako součást pozemského stvoření, již nebyl člověk součástí duchovního úseku.

Pán sám pak přišel z těla duchovního, ve kterém byl ve Starém zákoně, do těla masitého a trpěl zde ve Svém lidském těle zástupně za lidstvo a zemřel za nás. V Něm máme spasení, úplné odpuštění všech hříchů a přestoupení podle bohatství Jeho milosti. Po Svém vzkříšení se Pán zjevil v oslaveném těle, ve kterém je duchovní a tělesná část sjednocena. Tělesně povstal z mrtvých, zjevoval se Svým učedníkům 40 dnů, jedl s nimi a pil. Vešel do jejich středu, přesto, že byly dveře a okna zavřené a řekl: *„Pokoj bud' s vám.“* Když vyvstala v jejich srdci pochybnost, řekl: *„Hleďte na Mé ruce a na Mé nohy, že Já to tělesně jsem! Dotýkejte se Mne a hleďte na Mne! Neboť duch nemá masa a kosti, jak to vidíte při Mně.“* (ev. Lukáše 24:39) Po proměně budeme mít to stejné tělo vzkříšení, ve kterém jsou sjednoceny obě části, přirozená a nadpřirozená.

Za časů Noe řekl Bůh Pán: *„Můj duch nemá být navždy ponižován v člověku, protože je tělem...“* Duch Boží byl ponižován v dětech Božích, které jsou částí padlého stvoření. V masitém těle našeho Spasitele, zplozeném nadpřirozeným způsobem, nalezl Duch Boží odpočinutí, přišel na Něho a zaujal v Něm příbytek. Svědectví Boží zní: *„Toto je Můj milý Syn, ve kterém jsem nalezl zalíbení.“* V tom milovaném a Bohu libém, Duchem zplozeném Synu jsou učiněni chrámem Ducha svatého všichni synové a dcery Boží, kteří jsou rovněž Duchem svatým zplozeni a znovuzrozeni, ve kterých má Bůh zalíbení.

Spásný plán Boží probíhá tak, jak to On ve věčnosti učinil. V něm je na věky vyjádřen Boží záměr a jde na konci času vstříc dokonání. Uskutečňování začalo vlastním zjevením Otce v Synu a bude končit zjevením synů Božích. Všechno se děje v pravý čas: „*Když ale přišlo **naplnění času**, poslal Bůh Svého Syna, který byl narozen z Ženy a podřízen zákonu: On měl vykoupit ty, kteří byli pod zákonem, abychom dosáhli dosazení do synovství.*“

Nejprve musel mít Bůh na zemi od Něho Duchem zplazené lidské tělo, ve kterém v mohl Duch, totiž celá plnost Božství tělesně přebývat. V síle dokonaného spasení obdrží všichni Bohem omilostnění, znovuzrození jako synové a dcery stejného Ducha svatého v době, kdy jsou ještě ve svém masitém těle: „*Ale protože jste děti, poslal Bůh Ducha Svého Syna do našich srdcí...*“ (ep. Galašským 4:4–7)

Byla to Boží vůle mít syny a dcery podle obrazu Svého jednorozeného Syna, kteří s Ním potom věčně žijí v dokonalé harmonii a společenství. V pozemském stvoření se satanovi podařilo dostat pod svůj vliv první lidi i všechny, kteří tělesným zplazením přišli po nich. Všichni lidé, jako Adam a Eva, mají od přírody sklon k hřešení, protože jsou částí padlého stvoření. Satan se vzepřel proti Bohu a vypadl z Božího pořádku. Pak vytrhl z toho pořádku také lidstvo. Společenství s Bohem může obstát jen ve stvoření s Ním, jako Stvořitelem a Spasitelem ve spasených. Ti opravdoví věřící nesou ve svém srdci jistotu, že proměnou těla v dokonání při vytržení budou přetvoření do obrazu Ježíše Krista.

Důležitá oprava

V tomto čase, ve kterém je celý svět globálně **informován, nezůstávají** před námi skryty události, které jsou spojeny s **biblickým proectvím** konečného času. Podle ev. Matouše 24:14 má být právě **evangelium o království** Božím kázáno na svědectví všem národům; až potom může **nastat konec**. Ke všem národům náleží také více než 40 národů islámského **světa, jež musí** být zahrnuty do zvěstování Boží spásné zvěsti.

Židé byli první, které Bůh pojal do Své spásné **radý; oni budou nyní** k Jeho oslavě těmi posledními. Protože Izrael je obklopen samými islámskými zeměmi, tvoří i pokud se týče víry v jednoho Boha, obzvláštní stěžejní bod. Muslimové rovněž věří v jednoho Boha, jež nazývají Alláhem. I oni, jako i Židé, přísně zavrhnou učení o trojjedinosti.

Podle prvního přikázání a stovek výroků Božích v Bibli není Všemohoucí Bohem ve třech osobách, nýbrž jednotný a jediný Bůh a Pán. To je dosvědčováno od počátku, později pak v ustanovení zákona a skrze proroky až do Nového zákona stále znovu na mnohých místech. Jeden pravý Bůh a Pán říká: „*Nesmíš mít jiné bohy vedle Mne.*“

Je tajuplné, že na konci třetího křesťanského století diskutované a ve čtvrtém století formulované učení trojjedinosti je od reformace převzato bezvýhradně tradičními konfesemi. Dogmatická formulace o jednom troj-osobním Bohu tzv. trojjedinosti, je Bibli opravdu cizí. Pro skutečně biblicky věřícího člověka platí pevně jedno: on může a bude věřit jen tak, jak říká Písmo. Bůh zanechal Svě vlastní jasné svědectví a rovněž Jeho

služebníci a proroci o NĚM složili v Jeho jménu svědectví. Lidské představy zde nemají žádné místo. **Bůh není takový, jak bychom si Jej my představovali; Bůh je takový, jak se On nám představuje.** Učení trojjedinosti nemá ani prorocký ani apoštolský a už v žádném případě Boží původ. O něm není zmínka v Novém ani ve Starém zákoně. Tři mají od věčnosti existovat a každý z nich má být rovně vševědoucí a všemocný?

Ani jediný člověk se ve Starém zákoně v době čtyř tisíc let od Adama až po Krista nemodlil k Bohu ve formuli: „Nebeský Otče...“ To také vůbec nebylo možné, neboť až skrze zplození Ježíše Krista, Syna Božího se stal Bůh Otcem. Předtím byl Stvořitelem, Zachovavatelem, Králem, Soudcem a již ve Starém zákoně se zjevovál rozličným způsobem, např. v postavě anděla a v nadpřirozeném mraku slávy.

Právě pokud jde o božství, by se měl ptát každý, kdo to se svou vírou myslí vážně: „Co k tomu říká Písmo svaté?“ Zrovna tak bychom se měli uspokojit s odpovědí, která skutečně přichází ze Slova, tedy tam není vkládána, protože před Bohem ob stojí jenom ono. Pán sám řekl ostře Svěmu lidu: „*Slyš, Izraeli, Pán, Bůh náš, Pán jeden jest!*“ (5. Mojžišova 6:4) Při pronásledování trojjediným kostelem Říma zvolili nesčíslní Židé smrt před přijetím učení trojjedinosti. Oni jsou ve svém svědomí vázání na věčné Boží Slovo. Oni nemohou a nesmí věřit jinak. První tři křesťanská staletí pominula, aniž by Boha někdo rozumově vysvětloval. Pokud byla v Církvi bázeň Boží a zjevení Slova a Ducha, nebyly o tom žádné spekulace.

Ve stejné míře, v jaké se v průběhu církevních dějin po původním začátku zvěstování odpoutávalo od starozákonního Slova a židovství, vnikaly myšlenky pohanství. Kdo se obšírně zabýval církevními dějinami prvních staletí, bude vědět, že vysoce oslavování učitelé konfesí neprožili biblické obrácení ani znovuzrození, ani neprožili osobně Ježíše Krista, nemluvě o tom, že by poznali Boha. Ani o jediném není řečeno, že by měl Boží povolání nebo poslání. Nebyli ani apoštoly ani proroky, byli pouhými „křesťanskými filozofy“, kteří rozšiřovali nenávisť proti Židům. Z Božího prožití, které může být učiněno jedině v Kristu, bylo velice brzy učiněno tzv. *»křesťanské učení a tradice«*. Pak už se nejednalo o to, přijmout Ježíše Krista a jít biblickou cestou, nýbrž o jisté učení, které se kázalo a bylo rozumu jasné.

Na koncilech v Jeruzalémě a při židovských křesťanech byly hádky o božství nemyslitelné. V této souvislosti nesmí být přehlédnuto, že až do času Konstantina neexistovala jednotná církevní organizace. Nepravdy zavedené římskou církví, předávají mnozí konfesní historici dále. Oni hovoří o „raně katolické epoše“ a dokonce označují muže, jako např. Irenea a jiné, kteří žili v druhém století, jako „zástupce římského státního kostela“. Pravdou je, že až do konce třetího století existovaly jen různé křesťanské směry víry, které byly v římské říši pronásledovány. Nejhorší pronásledování nastalo v letech 303–306 za Diokleciána. Potom Konstantin nastavil výhybky k jednotné organizované církvi, ve kterém měly být všechny tyto směry sjednoceny. Kruté pronásledování přispělo k tomu, že se tzv. křesťanstvo podřídilo přání vládců, a tím byl položen základ pro katolickou státní církev. Roku 381 bylo v římské říši mocí pozemskou a politickou spojené křesťanství prohlášeno za státní náboženství a až Leem I., jenž byl knězem

v Římě, začínají v roce 441 dějiny papežů. Každá jiná verze byla vymyšlena dodatečně a neodpovídá skutečnému vývoji.

Když se jedná o Božství, narážíme znovu a znovu kupř. na výrok z úst našeho Pána: „*Já přísahám při Sobě samém: Tak mluví Pán...*“ Nejen ve Starém zákoně v rozmluvě s Abrahámem a prorokem Izaiášem, ale i v Novém zákoně je zmíněno v dopise k Židům, že Bůh nemohl při nikom jiném přísahat, než při Sobě samém. Kdyby Mu byly rovné ještě dvě osoby, pak by přece mohl vzít jednoho po pravici, druhého po levici a **oběma** rukama pozdvíženýma, při nich přísahat. Taková myšlenka není **daleko** vzdálena od rouhání. Při přesném náhledu je učení trojjedinosti **Božím rouháním**, protože je namířeno proti samému Bohu a proti Jeho Slovu.

Všechna zaslíbení ve Starém zákoně, která byla dána s **ohledem na** Ježíše Krista, nalezla naplnění teprve v jejich uskutečnění a tím svoji existenci. Jestliže čteme v 2. Žalmu: „*Ty jsi Můj Syn, Já jsem Tě dnes zplodil...*“ nebo v Izaiáši 7: „*Hleďte, panna bude dobré naděje a porodí Syna, kterému dá jméno Immanuel...*“ anebo v Izaiáši 9:5: „*... neboť dítě se nám narodí, Syn nám bude darován...*“, potom můžeme v Novém zákoně čist a přesně sledovat uskutečnění a naplnění.

Syn se nenarodil v nebi – v nebi nebyl nikdo, kdo by tam měl být spasen. Syn se narodil zde na zemi skrze pannu, jak to Bůh předpověděl skrze proroky. Ne Bůh na nebi zplodil nebo porodil syna, nýbrž jak je psáno, „*...panna bude těhotná.*“ Učení trojjedinosti je povoláno do života lidmi, kteří neměli vůbec žádný náhled do spásných dějin a nevěděli nic o Božím spásném plánu, který On před ustanovením světa stanovil, když nás předurčil za Svě syny. Toto Boží určení mohlo a muselo být zde na zemi, při nás lidech, úplně prakticky uskutečněno Synem člověka, který je počátkem nového Božího stvoření.

Až okamžikem zplodění a narození Syna se naplnila starozákonní Boží slova: „*Já Mu chci být Otcem a On Mě bude Synem*“ a také: „*ON má ke Mně volat: Můj Otec jsi Ty ... tak chci Já také Jej prvorozeným učinit.*“ (2. Samuelova 7:14, Žalm 89, ep. Židům 1:5–6 a j.)

Každé oslovení, které se vztahuje na Boha anebo pochází od Něho, znělo vždy v jednotném čísle a ani jednou v čísle množném. Těž ani jeden prorok nebo apoštol nepoužil na božství tři biblická místa, která obsahují slovo *nás* a která zastánci trojjedinosti užívají jako důkazy. To učinili později křesťanští filosofové, kteří Boha neznali. V 1. Mojžíšově 1:26 je psáno např.: „*Učíňme člověka podle našeho obrazu...*“ zde nevedl Bůh rozmluvy sám se Sebou, ani s kdovíjakými osobami božími, které vůbec neexistovali, nýbrž s anděly a nebeskými zástupy, které byly přítomny, když stvořil nebe a zemi. To je potvrzeno v Jobovi 38:4–6 ve spojení se stvořitelskou zprávou: „*... když všichni andělé jásali a všichni synové Boží.*“ Pána bylo vždy vidět obklopeného nebeskými zástupy. Tak je to také psáno v Izaiáši v kapitole 6, když prorok viděl Krále, Pána zástupů.

Prorok Micheáš viděl Pána rovněž na Jeho trůnu a nebeský zástup po Jeho pravici a levici, s kterým mluvil (2. Paralipomenon 18:18). V 1. Mojžíšově 11 mluví Pán s anděly, služebnými duchy, kteří byli kolem Něho: „*Protož chceme jít dolů a zmást jejich řeč.*“

Jestliže je psáno *nás*, nebo *my*, nikdy se to nevztahuje na množné číslo Boží, nýbrž na Něho a anděly, kteří Jej obklopovali.

Jak již bylo zmíněno, potvrzuje náš Pán v Novém zákoně jednotu Boží: „*Ježíš odpověděl jemu, že: první ze všech přikázání jest: Slyš Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jeden jest. Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své i ze všech mocí svých...*“ Jak krásné, že dokonce učený Písma, který s Pánem rozmlouval, tato slova potvrdil jako pravdivá. Kdyby jen učení Písma dneška mohli potvrdit Slovo jako pravdivé! Ale to může učený Písma jen v rozmluvě s Pánem a Mistrem, neboť jen od Něho přichází jasnost, ve které se zjevil Bůh sám v lidské postavě. „*Tedy odpověděl učený Písma: Mistře, správně jsi podle pravdy řekl, že je jenom jeden Bůh, a že není jiného kromě Něho.*“ (ev. Marka 12:28–34)

Také Pavel potvrzuje na konci dopisu Římanům: „*Jemu ale, který má sílu vás upevnit ve víře podle mé spásné zvěsti a kázání o Ježíši Kristu podle zjevení tajemství, které zůstalo po věčné časy skryté, nyní ale oznámeno bylo a také v prorockých Písmech podle pověření podle věčného Boha je zvěstováno u všech pohanských národů, aby byla působena poslušnost víry: Jemu, tomu samotně moudrému Bohu bud dána skrze Ježíše Krista sláva na věky. Amen.*“ (Verš 25–27)

V 1. Kor. 8 popisuje Pavel zjevení Boží jako *Otce* v nebi a zjevení v Ježíši Kristu, v našem Pánu, jako v *Synu* na zemi: „*...a tak je pro nás jen jeden Bůh, totiž Otec, od Něhož jsou všechny věci a my k Němu, a jen jeden Pán, totiž Ježíš Kristus, pro Něhož jsou všechny věci a my skrze Něho.*“ (Verš 6)

Juda, bratr Ježíše, uzavírá svůj dopis těmito slovy: „*...Jemu, samotnému Bohu, který jest skrze našeho Pána Ježíše Krista náš zachránce – Jemu náleží sláva a vyvýšení, moc a síla před všemi světovými časy, také nyní a na všechny věky! Amen.*“

Ta zjevení Boží, jako Otec, Syn a Duch svatý, náležející k uskutečnění Božího plánu, neopravňují žádného člověka z toho udělat tři různé boží osoby. V Synu se Otec zjevil a působí skrze Ducha svatého. Přitom je důležité, abychom poznali zjevení Boží v Kristu ze stanoviska spásného plánu a našeho věčného určení za syny a dcery. Božství by se nesmělo nikdy stát sporným bodem, ale muselo by být zvěstováním lidstvu mnohem více blíže objasněno, totiž, že byl Bůh v Kristu, a smířil svět sám se Sebou. Nejsou to tři osoby od věčnosti v sobě samostatné – to by byl vpravdě pohanský bůh –, nýbrž je to **jeden** pravý Bůh, který se v trojím způsobu zjevuje: v nebi jako Otec, ve spojení s naším spasením v Synu, od založení Církve skrze Ducha svatého.

Existuje jen »Otče náš«, žádné »Synu náš«, ani »**Duchu** náš«. Pán nás učil, jak se máme modlit, totiž: „*Otče náš, kterýž jsi v nebi...*“ Každý může číst, jakým zvláštním způsobem apoštol Pavel Boha v modlitbě oslovuje a píše: „*Chválen bud Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista.*“ **Označení** »Bůh, Syn« a »Bůh, Duch svatý«, se ve svatém Písmu nenachází, vždy je řečeno jen: „*Bůh, Otec...*“, rovněž ne označení „*věčný Syn*“, nýbrž jen

„věčný Otec“ (Izskáš 9:6) a „věčný Bůh.“ (Izaiáš 40:28) Zjevení, jako *Syn a Duch svatý*, se vztahují vždy na Boha a z Něho vycházejí: Syn Boží, Duch Boží. Biblická korektura musí začít skutečně u toho nejdůležitějšího tématu.

Viděno ze strany spásných dějin jsou všichni, kdo přijímají spásu Boží v Kristu, smířeni s Bohem skrze Jeho smrt na kříži. Skrze znovuzrození udělal Bůh z dětí lidských děti Boží. Tak se stal Bůh nebes naším nebeským Otcem, neboť v Kristu, v jednorozeném mezi mnohými bratřími jsme, jak je dosvědčeno v úvodním textu, předurčení před ustanovením světa za syny a dcery Boží, podle zalíbení Jeho vůle. Protože jsme učiněni v síle spasení syny a dcerami Božími, nazval Spasitel spasené *Svémi bratry*, protože jak On, který spasí a posvěcuje, tak všichni spasení, kteří jsou Jím v pravdě Jeho Slova posvěcování, pocházejí od stejného Otce. (ep. Židům 2:11) Tak mohl náš Spasitel jako Syn člověka říci: „*JÁ jdu vzhůru k Mému Otci a vašemu Otci, k Mému Bohu a vašemu Bohu.*“ (ev. Jana 20) „*ON, který podle masitého těla pochází ze semene Davidova, je jako Syn Boží prokázán podle Ducha slávy.*“ (ep. Římanům 1:1–5) Bůh nás v Kristu vzal do Svého věčného spásného plánu. Z milosti smíme uskutečňování stejného prožívat s sebou.

Jméno Páně

Rozdíl mezi označeními a tituly, a tím, co představuje jméno, je vlastně známý a lehce srozumitelný. Bůh je všecko ve všech a ve všem. Tak kupř. „*Stvořitel*“ není jméno, nýbrž vyjadřuje, co je Bůh ve vztahu ke stvoření. To stejné se vztahuje na Něho jako „*Spasitele, Uzdravovatele, Krále, Soudce*“ atd. Od samého začátku se Bůh zjevoval těm Svým - Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi např. jako všemohoucí Bůh.

Ale když přišel čas, ve kterém mělo nastat uzavření smlouvy s Izraelem, tehdy se zjevil Bůh, Pán ve **jménu** *Jahve* (2. Mojžíšova 6:2–3). Od toho okamžiku platilo toto jméno pro celý čas první smlouvy a bylo ve čtyřech písmenech JHWH, které byly později označeny jako »tetragramm«. Experti vypočítali, že je v Bibli použito více nežli 5 000 krát.

Pro novozákonní uzavření smlouvy zní předpověď jména takto:

„*Hleď, panna bude dobré naděje a porodí syna, kterému dá jméno Emmanuel*“ (Izaiáš 7:14; ev. Matouše 1:23). Potom jsme informováni o tom, že tento Immanuel dostal jméno Ježíš. Žel, toto jméno je v našich Bibliích podáno v řecké formě. Původní židovský tvar *Jahšua* vyjadřoval, kým skutečně byl Ten, který se stal člověkem. Ve jménu *Jahšua* je obsaženo *Jahweh* a znamená *Jahweh-Zachránce*. *Immanuel* znamená *Bůh s námi*. Od doby, kdy je Nový zákon vydán v řecké řeči, je v celém světě ve všech překladech Bible používáno jméno Ježíš jako jméno našeho Pána. Proti tomu Bůh vůči hledně nic nenamítal a s jistotou vyslyšel modlitby milionů věřících lidí vysílané v čase milosti ve jménu Pána Ježíše Krista k trůnu milosti. Také v Něm byly vykonány veškeré biblické křty. Před Bohem platí v každé řeči, co psal Pavel v ep. Kolossenským 3:17: „*Všecko, co ve slovech či ve skutcích činíte, činite ve jménu Pána Ježíše.*“

Nikdo se nemusí židovsky učit, neboť Bůh mluví s každým v jeho vlastní řeči. Tak je řečeno, že každý z těch 17 národností, kdož byli v Jeruzalémě letničního dne shromážděni, slyšel ve své vlastní řeči, co bylo pod vedením Ducha Božího řečeno: „... *tedy byli všichni zasaženi a ptali se plni údivu: Zdali jsou tito všichni, kteří zde mluví z Galilee? Jakpak je možné, že jsme je slyšeli mluvit jeden každý z nás ve vlastní řeči, ve které jsme se narodili?*“ (Skutkové apoštolů 2:5–12)

Jestliže nyní povstávají bratři, kteří míní, že by museli užívat při křtu a modlitbě židovského znění jména, pak to není správné. Jakmile přijde čas pro Židy, budou samozřejmě to jméno užívat ve své řeči. Pro nás platí až do konce, co je napsáno v našich Bibliích. Bůh v síle jména Ježíše Krista učinil veliké divy a znamení. Své Slovo potvrdil v naší generaci zvláště ve službě bratra Branhama právě tak, jako za časů apoštolů, ačkoli tehdy se vyjadřovali židovsky a v našem čase se užívají odpovídající pojmy slova, jak jsou nám k dispozici skrze naše překlady Bible. Bratři, kteří nyní opět chtějí vyniknout nad ostatními s tzv. „zvláštním poznáním“, nestojí pod vedením Ducha svatého. Nemohou rozeznat, že Bůh má Svou cestu s Církví z národů a později bude mít i s Izraelem.

Tito bratři si musí nechat líbit výtku, že jednají svévolně, protože se to děje s motivem přednášet něco zvláštního a něco znamenat. Před Bohem platí pro Církev z národů jméno, jaké nacházíme v našich biblických překladech. Pro Židy bude platit, co je psáno v jejich řeči. Bůh nepotřebuje žádného muže z národů, aby udílel židovské poučování.

Mimočodem, nadpis přidělaný na kříži byl napsán ve třech řečech: židovsky, latinsky a řecky. (ev .Jana 19:19–22) Kdyby **Bůh** kladl důraz na to, vyzvednout význam samotně v židovské řeči, pak by zřejmě nedopustil napsat nadpis „*Ježíš z Nazaréta, král Židů*“ v ostatních dvou jazycích. Jak všichni víme, přišla spása nejprve k Židům a potom ke všem pohanským národům, ze kterých si Pán vyvolil lid za Svě zvláštní vlastnictví. Tímto je dáno napomenutí bratrům, aby se vrátili k jednoduchosti a střízlivosti Slova a jednání v Církvi Páně.

Vyznání hříchů

Jak všichni víme, je úmyslem satana, toho starého žalobníka, zpochybnit všemi prostředky spasení a dokonce vyvrhnout spasené ven ze stavu omilostnění. Žel vždy nachází lidi, kteří se mu v Církvi postaví k dispozici jako nástroje. Tito pak kupříkladu vyzývají jiné obzvlášť nábožným způsobem, vyhrabávat hříchy minulosti. Ony prý jsou překážkami, které stojí v cestě Duchu Božímu, nadpřirozenému působení Páně a tím plynutí požehnání. Specializují se hlavně na oblast, která zcela náleží k pádu hřícha. Zde ale musíme jasně rozeznávat, jestli nás usvědčuje Duch Boží pod kázáním skrze Slovo, takže Pánu položíme, co nám dělá námahu, anebo jestli je to nějaký člověk, kdo od nás vyžaduje »vyznání hříchů« před jinými. I když se nemusí rozdílit v tomto okamžiku jevit všem veliký, je skutečně nebesa převyšující. Jenom tam, kde je činný Duch Boží, budou lítost a vnitřní sklonění před Bohem libé, a budou spojeny se smířením, odpuštěním a očistěním, jak David řekl: „*Protož hřích svůj oznámil jsem Tobě a nepravosti své jsem*

neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Pánu přestoupení svá, a Ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. Sélah.“ (Žalm 32:5)

Kde ale kladou lidé pod nábožnou záminkou požadavek – ovšemže jen u těch druhých, – že se mají podřídit očištění, dokonce sepiší seznam, a táži se, jestli se takové věci staly, potom věřící, kteří již obdrželi odpuštění, jsou nově znečištěni, a nesmiřitelnost a nepřátelství nově nastoleny. S jakým biblickým odůvodněním by se měl vracet věřící, který obdržel jistotu spasení a milost Boží chválil, po deseti, dvaceti nebo více letech následování Pána do své minulosti a vyhrabávat z ní něco? To samo o sobě již je zesměšněním totálního a úplného spasení a odpuštění. Co říká Písmo? Písmo říká: „... **který ti všechny tvé hříchy odpouští a uzdravuje všechny tvé zlomeniny...**“

Bůh položil všechno zlořečenství a všechny hříchy na obětního Beránka. Spasitel byl učiněn hříchem pro všechny spasené, abychom v Něm byli spravedlností Boží učiněni. ON byl přibit na dřevo zlořečení, abychom byli zproštěni od zlořečení a mohli být pozeňnanými Páně. Pavel píše: „...**Jemu, který z důvodu našich přestoupení byl vydán na smrt a k našemu ospravedlnění povstal z mrtvých...**“ (ep. Římanům 4:25) William Branham o ospravedlnění říká, že člověk je před **Bohem** přesazen zpět do takového stavu, jakoby nikdy nehřešil. Náš Pán řekl těm Svým: „**Vý jste již čisti pro slova, která jsem k vám mluvil.**“

Bůh říká skrze proroka Izaiáše: „**I kdyby byl váš hřích červený jako krev, bude bílý jako sníh; je-li jako šarlat, bude bílý jako vlna.**“ Na základě popisu v epištolách Nového zákona máme co činit s věčně platícím spasením. Krví Beránka je každá škoda napravena, každý dluh odpuštěn, každý hřích vyhlazen. Dlužní zápis je jednou provždy roztržen, jak je psáno: „**Ano i vás, mrtvé v hříších a neobřízce těla vašeho, spolu s Ním obživil, odpustiv vám všechny hříchy a smazav proti vám zápis záležející v ustanoveních, kterýž byl odporný vám i vyzdvihl jej z protředku a přibil jej ke kříži.**“ (ep. Kolossenským 2:13–14)

V dopise k Židům je to shrnuto: „...**A na základě této vůle jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou provždy posvěceni ... neboť jedinou obětí On ty, kteří se nechají posvětit, navždy k cíli uvedl. K tomu nám ale také dává Duch svatý svědectví; neboť podle slov: Toto je smlouva, kterou uzavřu s nimi po těchto dnech, pokračuje Pán: Chci Své zákony vložit do jejich srdcí a napsat je do jejich myslí a na jejich hříchy a bezzákonost již nechci více vzpomínat. Kde ale tito našli odpuštění, tam již není třeba oběti za hřích.**“ (ep. Židům 10:10+14–18)

Co by bylo člověku platno, kdyby se začal znovu přehrabovat ve svém životě po deseti, dvaceti, třiceti letech víry? Pavel říká, že o tom, co ve skrytém leží, i jen mluvit by bylo hanebné. Ale zrovna ti, kteří se prezentují tak svatě, holdují své žádosti, jestliže jiní něco vynesou ze svého osobního úseku. Důsledek takovýchto vyznání hříchů jest, že „**vyznávající**“ se dostal mimo milost a odpuštění a nanovo se vrací do starého stavu. Nesmiřitelnost a nepřátelství, jež se nedají nikdy napravit, jsou nastoleny, protože dílo spásy dokonané na kříži Golgaty je tím zbaveno síly.

Pavel byl Bohem dosazeným učitelem, který také dal odkazy, jak se působení Ducha v Církvi uskutečňuje. V 1. Korintským 14 píše: „*Kdyby se tedy celý sbor na jednom místě shromáždil a všichni by mluvili v jazycích a potom by laici nebo nevěřící přišli dovnitř, zdali by pak tito neřekli, že blázníte? Jestliže ale všichni prorokují, a potom by nevěřící nebo laik k tomu přišel, bude mu všemi promlouváno do svědomí, on se cítí být vzat do soudu, tajné myšlenky jeho srdce budou odhaleny a tak padne na svou tvář a bude se Bohu klanět a veřejně vyznávat, že Bůh skutečně působí ve vašem středu.*“ Toto je biblické působení Ducha svatého v Církvi živého **Boha!** Nikdo není obnažován a již vůbec nejsou odkrývány hříchy věřících, které jsou již dávno odpuštěny a přikryty krví Beránka. Ale **předsevzetí nevěřících**, kteří např. přijdou do shromáždění se špatnými úmysly, bývají odkryty úplně konkrétně. Dotyčný ví přesně, že je míněn on a nikdo jiný. Je **osloven** adresně, tajné myšlenky jeho srdce jsou zjeveny, a tak padne jak je psáno, na svou tvář – ne na záda – a vyzná: „Bůh skutečně působí ve vašem středu.“

Kdekoli ale provozují samozvaní proroci a prorokyně své obchody, je to skutečně spojeno vždy s osobním uznáním a zvýhodněním. A protože se údajně zabývají duchovním úsekem, berou z toho pozemský užitek. Jsou vyhledávání, jako tehdy čarodějnice z Endoru, aniž by lidé věděli, co je ve hře. Dar Ducha netáhne k člověku a neváže se k žádné osobě, nýbrž k Bohu. Kdo se vydává jako obdařený Duchem, tím se již vyradil, neboť koná tak, jakoby dar náležel člověku. Ve skutku ale zůstávají všechny dary Ducha podřízeny inspiraci a vedení Ducha svatého. Kdekoli Duch svatý užívá dary Ducha, není pozornost namířena na nositele darů, nýbrž na Pána, který působí všechno ve všech. Bůh nikdy nechce, abychom vzhlíželi k nějakému člověku a dokonce na něm byli závislí v domněnce: „tady zjevuje všechno Bůh“ v takových případech ten dotyčný již nemůže putovat s Bohem a činit rozhodnutí z osobního přesvědčení ve svobodě Ducha, ale je dirigován samo-vynalezenými viděními a proroctvími, která dělají ten podvod perfektním.

Z Písma se také dovídáme, že ne věřící, kteří již léta následovali Pánu, nýbrž ti **nově obráčení**, k víře Krista přicházející vyznávali své předešlé skutky, protože se to dělo na veřejnosti a všichni tím byli více nebo méně zasaženi, a pálili veřejně své čarodějné knihy (Skutkové apoštolů 19). Ani jediný nevyznal veřejně něco osobního, ani nevěřící, kteří zrovna prožívali obráčení. Kdo kradl, šel k tomu, kterého poškodil a tam napravil škodu, ne vyznáním někde jinde, nýbrž činem na místě. Kde se lidé zadlužili, tam napravili škodu u dotyčného. Všecko ostatní vyjedná každý s Bohem.

V kázání na hoře klade Pán důraz na to, že lidé, kteří by chtěli obětovat obětní dar na oltář, a je jim známo, že nějaká věc není v pořádku, mají nechat obětní dar ležet – cokoli to i být má – a musí to s tím dotyčným uvést do pořádku.

Jak je již psáno, Písmo svaté neučí o nějakém zpovídání či zpovědnici, nemluvě o veřejném vyznávání, nýbrž, že by každý dal do pořádku věci tam, kde chybil. V ev. Matouše 18 se Petr táže, jestli stačí, jestliže se až sedmkrát odpouští. Pán odpověděl: „...*až sedmdesátkrát sedmkrát!*“ Jestliže takto naše ukrácení vyznáme: „...*věrný! jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (1. ep. Jana 1:8)

Všeobecné vyznávání hříchu je nejen nebiblické, ale také nesmyslné, protože neplní žádný účel. Jestliže jsme se například při někom prohřešili, a my to vyznáme veřejně, aniž bychom hovořili s tím dotyčným, pak on o tom vůbec nic neví a proto z toho nemá nic ten, při kterém jsme se zadlužili, ani my, kteří to vyznáváme. To tzv. „nábožné osvobození“ se vrací zpět do času středověku a je čistě katolickým zřízením odpustků. Odpustit můžeme jen tomu, kdo se při nás prohřešil. Nikomu jinému nedlužíme odpuštění ani vyznání.

Slovo z ep. Jakuba 5:14–16 je často vytrhováno ze souvislosti a užíváno k pořádání shromáždění se zvláštním vyznáváním hříchů. Ale toto biblické místo musí být ponecháno jako všechna ostatní místa v té souvislosti, ve které je psáno. Zde se jedná o věřícího, který patří ke sboru, ale onemocněl. On se neměl postavit na pódio ve sboru a tam vyznávat, nýbrž před staršími, které dal k sobě zavolat. Tito se mají nad ním modlit, potom, co jej ve jménu Pána pomazali olejem: „*A modlitba víry uzdraví neduživého, a pozdvihneť ho Pán*“ Pak teprve jsou psána ta slova: „... a jestliže učinil hřích, pak se mu dostane odpuštění.“ (Ep. Jakuba 5:15)

Přesně tam patří další verš: „*Vyznávejte tedy jeden druhému hříchy a modlete se jeden za druhého, aby nastalo uzdravení...*“

Existují nemoci, které přicházejí na člověka v důsledku přímého přestoupení Slova. Aby zase dosáhl uzdravení, bude Duch Boží – nikdo jiný – napomínat dotyčného, aby tu záležitost vyznal. Potom Bůh vyslyší modlitbu starších, daruje uzdravení a pozdvihne nemocného. Každé Slovo Boží musí být zkoumáno s největší pozorností a ponecháno v souvislosti, ve které je psáno. Jen tak unikneme nábožné lsti satana, který vždy nepravě zachází se Slovem, žádné Slovo nenechá tak, jak je, ale vytrhne je vždy ze souvislosti. Na to dávejme pozor. Zůstává to při tom, co říká Boží Slovo: „*Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest. Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Pán nepravosti a v jehož duchu lsti není.*“ (Žalm 32:1–2) Bůh nemůže dvakrát započítat a trestat. Naše vina a hřích je položena na Beránka Božího. ON byl zraněn, bit a mučen pro naše hříchy a nemoci. Náš trest byl na Něho položen, abychom měli pokoj a skrze Jeho rány jsme uzdraveni. Amen.

Charismatika — Toronto-požehnání

Po druhé světové válce začalo zvláštní, Bohem požehnané probuzení, které připomíná dny apoštolů a našeho Pána. Bůh použil jako průkopníka Williama Branhama, který jako první povstal s Boží plnou mocí. Později se z toho vyvinuly různé směry. Po mocných shromáždění bratra Branhama v Durbanu v Jihoafrické republice 1951 cestoval dojatý David Du Plessis za Božím mužem do USA. Ve státě Texas v Dallasu nalezl u Gordona Lindsaye při misijním díle „Voice of Healing“ domov a získal tak skrze mezinárodní spojení kontakt do celého světa.

David Du Plessis pochází z Jižní Afriky a stal se jako »Mr. Pentecost« (pan letnice) světoznámým. Já jsem se s ním setkal jak v USA, tak v Římě ve sboru Johna McTiernana a také v Německu. Je uznáván jako zakladatel charismatického hnutí, které obzvláště

on vnesl do katolického kostela. Byl pozorovatelem u Druhého Vatikánského koncilu. Od té doby povstali i mnozí jiní muži, kteří kladou zvláštní nároky a hovoří o působení Ducha svatého. I v tomto bodě musí být položena otázka: co k tomu říká Písmo? Co říká Písmo k následujícím otázkám?

- 1) Může povstat muž a říci: „Jsem zde na místě Ducha svatého? Zastupuji Ducha svatého?“
- 2) Může někdo dýchnout na lidi, kteří přijdou k modlitbě a říci: „Nyní jsi obdržel Ducha svatého?“
- 3) Může charismatik přikazovat, kdy se má posluchačstvo smát, tleskat, poskakovat atd?
- 4) Existuje odkaz ve svatém Písmu, že by lidé v přítomnosti Boží padali na záda?

Na každou z těchto otázek musí být na základě autority Slova odpovězeno záporně a taková praxe musí být odložena jako nebiblická:

- 1) Ducha svatého nezastupuje žádný člověk, který působí to nadpřirozené sám. Takový nárok je falešný.
- 2) Je to jenom zmrtvýchvstalý Pán, v Němž bydlela plnost Božství tělesně, který křtí Duchem a ohněm. ON sám na Svě učedníky dechl a řekl: „Přijměte Ducha svatého.“
- 3) Zvěstovatelé jsou zavázáni vůči kázání Slova Božího a nevedou posluchače pod svůj, nýbrž pod Boží vliv. Není navazováno spojení mezi kazatelem a lidem, ale lid bývá spojen s Bohem. Nikdo nemá právo posluchače různým způsobem oklamávat, a ještě to všecko vydávat za působení Ducha svatého.
- 4) Ve svatém Písmu není ani jeden příklad, kde by lidé v přítomnosti Boží padli na záda. To se stalo jen při Božím soudu. Každý člověk padl jen na svou tvář – Abraham, Mojžíš, Eliáš, Daniel, až k množství lidu, které padlo tváří na dlažbu při zasvěcení chrámu ve dnech Šalomouna; také Petr, Pavel a Jan na ostrově Patmos. Tak to stojí v Písmu svatém. To, co se tedy děje v charismatických shromážděních, je podle Slova měřeno nebiblické a lidská slátanina, veliký klam a podvod.

Charismatici svléknou svá saka, kterými mávají vši silou a volají: „Tak vane Duch svatý.“ Lidé padnou na záda s roztaženými rukama a nohama a míní, že prožívají sílu Boží. Je zvláštní, že sami ti vůdcové, jak to oni tvrdí o jiných, nejsou tou silou Boží sraženi k zemi – oni zůstávají pevně na svých nohách; na nich jak se zdá, se ta síla Boží neprojevuje. Možná, že musí mít vše pod kontrolou? Je to zvláštní. Vlastně nejprve by museli být uchopeni oni. To vše je skutečně podvodný manévr, na který mnozí naletí. Je jenom zlé, že lidé, kteří hladoví a žízňají po Bohu, jsou podvedeni takovým způsobem a vedeni mimo světlo a jsou pak ještě toho mínění, že obdrželi Ducha svatého. To vše bude při příchodu našeho Pána zjeveno jako klam. Co potom? Pak je již pozdě prožít pravé působení Ducha svatého, které se děje vždy ve spojení se zaslíbeným Slovem. Pak již nebudou padat na záda, nýbrž na svoji tvář, a ve svém zklamání volat: „*Pane, Pane, otevři nám.*“

Chtěli by hlasem pozounu dát zaznít volání k probuzení. Je to takové podvodné časové období, ve kterém žijeme. Pravda bývá postavena jako blud a blud proti tomu jako pravda, to správné je pranýřováno jako převrácené a převrácené jako správné postaveno. Jako Pilát tehdy, tak i dnes mohou volat: „Co je pravda? Co je správné? Co je pravé? Co je biblické?“ Konečně, zde se jedná o vlastní spasení, které je třeba konat s bázní a třesením. Protože je na náboženském poli tolik napodobení a podvodu, je biblické poučení nutně potřebné. Kdybychom se jednou konkrétně zeptali těchto „Hollywood-evangelistů“ a „Show-mistrů“: „Kdy a kde tě Pán povolal? Jaké ti dal pověření?“, pak by na ně přišlo veliké mlčení. Nebo by se hovořilo o domněnkách anebo by dali vyhýbavou odpověď, která zní vždy stejně: „Já věřím, že mně Pán...“

Zdůrazňování trojjedinosti v jejich shromáždění mluví rovněž samo za sebe a je jasným důkazem, že se tito lidé se nenacházejí v Duchu svatém, který je vždy Duchem Slova, nýbrž v katolické tradici. Kdy Boží muž rozhodoval o Duchu svatém, Jemu přikazoval, anebo se k Němu modlil? To vše se děje, aby byly všechny ty různé konfese uvedeny pod římský vliv. Dělá se mnoho větru, ale Bůh není v tom větru.

Také se nadšeně hovoří a píše o »ohnivých konferencích«, ale Bůh zjevně není v tom ohni. ON není k dispozici lidem, že by Jím mohli manipulovat, nýbrž činí vše na základě Svého Slova; a co se neděje na základě Jeho Slova, to od Něho nepochází. Tito charismatici, počítaje v to i lidi Toronto-požehnutí, nekáží biblické pokání a obrácení, nepraktikují biblický křest víry, ani neslaví biblickou večeři Páně. Ani nezahnují základní učení novozákonní Církve do svého zvěstování. Oni stojí úplně mimo Slovo.

Všem lidem jsou pokládány ruce, aby obdrželi Ducha svatého, aniž by tomu předcházelo kázání o Kristu, ukřižovaném a obrácení k Němu. Podle jasného svědectví Písma to jsou oni, kteří povstávají jako pomazaní posledního času, jako falešní Kristové. Prorokují, vyhánějí ďáblы, konají velké věci, ale zrovna jim říká Pán: „*A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.*“ (ev. Matouše 7:23) Takoví muži mohou být bez dalšího zařazeni jako kramáři, ke kterým pak Ženich pošle ty, kteří nevejdou na svatební hostinu.

Kdo přijde nyní k Pánu a udělá s Ním své prožití, bude pak smět jít k Němu. Kdo nyní své prožití dělá závislé na lidech, bude pak také poslán k nim. Vyvolení nemohou být svedeni. Oni jsou Nevěstou-Slovem Ženicha-Slova a budou zapečetěni Duchem svatým ke dni spasení jejich těl. Dík buď Bohu za Jeho jasné a pravdivé Slovo, které nám zanechal. Všecko, co se děje v duchovním úseku, musí být postaveno na zkušební stoličce. Svaté Písmo je jedinou směrnicí pro učení a život.

Evropa — Vatikán — Izrael

Ještě nikdy to nebylo tak zřetelné jako nyní, že Vatikán spolurozhoduje o politické jednotě Evropy. Papež již dávno posvětil celou Evropu neposkvrněnému srdci Marie a východoevropské státy postavil pod ochranu dvou slovanských věrozvěstů (Cyrila a Metoděje). Žel, není to k smíchu, nýbrž je to popud k úvaze, kam vede ta cesta.

Římské království je na základě biblického proroctví posledním světovým královstvím, které se nyní pozdvihuje skrze Evropskou unii na základě římských úmluv. Katolický kostel je duchovní světovou mocí, která ovládá i jiná náboženství a politické moci.

V časopise »Idea-Spektrum« z 8. 3. 1995 na straně 6 je zpráva o sejití »hnutí vyznání«, ve kterém je citován evangelický kazatel Albert Jansen. Jako podtitulek tohoto článku je psáno: „Všecky evangelické kostely jsou závislé na Vatikánu.“ Při tomto sejití pranýřuje Jansen nárok Vatikánu, „že právo římského kostela představuje Boží právo pro všechny lidi.“ Dále můžeme číst v této zprávě: „Mezitím již není, duchovně viděno, v Německu žádná samostatná protestantská církev. Všichni se stali závislými na Vatikánu.“ Je řeč o tom, že to, co nějak souvisí s evangelizací, zaujímá již jenom „nábožnou funkci říšského listu.“

Světový tisk a jiná masmédiá informují zcela otevřeně o roli Vatikánu při semknutí Evropy. Je stále zřetelnější, kdo udává tón a směr. Všude, ve vládách a na nejvyšších úřadech, především v bruselské centrále, sedí osobnosti vyškolené u jezuitů. Víme na základě biblického proroctví, že to tak musí přijít a proto zní varování našeho Pána: „*Iy, Můj lide, pojďte ven, oddělte se, a ničeho nečistého se nedotýkejte.*“ Kdo náleží k Církvi Ježíše Krista, nemůže zůstat v žádné konfesi. Mnozí se podřizují antikristovi, a malý zástup vyvolených se podřizuje pod Hlavu Církve, totiž pod Ježíše Krista.

S ohledem na Izrael pozvedá Vatikán stále více svůj hlas a stále více stupňuje své požadavky. Ve zpravodajském časopise »Focus«, vydání 39, 1995, je na straně 342 titul článku: „**Jeruzalém – svaté jablko sváru.**“ V tomto článku je velice významná zmínka kulturního ataše Richarda Marthese: „Vatikán nepotřebuje uznání od Izraele, od OOP (organizace osvobození Palestiny) nebo OSN, aby jednal.“ On zdůraňuje: „Ať přímo nebo nepřímou, na budoucnosti města se bude Vatikán vždy podílet.“

Mohla by vyvstat otázka: proč nezaměřil Vatikán svoji politiku na nějaké jiné město světa, jako na Jeruzalém? Odpověď zní: aby bylo splněno Písmo a uskutečnila se smlouva předpověděná prorokem Danielelem. Židé nejprve naletí na antikrista; oni jsou duchovně ještě slepí; zástěra bude od nich odňata, až poznají Krista jako Mesiáše.

Velice významné také je, co řekl 10. 1. 1983 J. M. Lustiger, arcibiskup z Paříže, syn židovských rodičů, když byl povolán ke kardinálovi: „*Já zůstanu Židem.*“ Jak mohou být tyto protiklady sjednoceny? Sotva se tomu dá věřit. Ukazuje to jen, že bez zjevení nemohou ani Židé, ani pohané poznat Boží spásný plán. Ale jedno víme: že Bůh může i na pokřivených liniích lidských dějin psát přímé spásné dějiny! My skutečně žijeme v době, ve které všechny věci přichází k závěru. Jak důležité je prorocké Slovo, které svítí všem, jimž je to ve svém splnění zjeveno!

V pověření Božím působící bratr Frank

Bro. Frank